

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petra Šuránka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **R. K.,** zast. JUDr. Lubošem Rábem, advokátem, se sídlem Radyňská 479/5, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) Ž. K., II) A. K., III) V. K., IV) město Sušice, se sídlem nám. Svobody 138, Sušice, V) R. K., a VI) H. K., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2016, č. j. 30 A 92/2015 - 108,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 5. 2015, č. j. RR/1279/15, sp. zn. ZN/133/RR/15, (dále jen „napadené rozhodnutí“) provedl některé dílčí formulační úpravy výroku I. rozhodnutí Městského úřadu Sušice, odboru výstavby a územního rozhodování (dále jen „stavební úřad“), ze dne 13. 1. 2015, č. j. 20053/13-3, zn. 4261/12/VYS/Oud, v

podstatě však toto rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce a osob zúčastněných na řízení I) až III) zamítl. Tímto rozhodnutím stavební úřad podle § 129 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění zákona č. 167/2012 Sb. (dále jen „stavební zákon z roku 2006“) nařídil žalobci a osobám zúčastněným na řízení I) až III) jako vlastníkům stavby odstranění dočasné stavby „*Dočasné stavební úpravy dvou stávajících garáží na autodílnu - autoopravnu*“ na pozemcích st. p. X a X v k. ú. S. a obci S. (dále jen „sporná stavba“) a uložil jim povinnost uhradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč.

[2] Žalovaný v obsáhlém odůvodnění napadeného rozhodnutí v reakci na odvolací námitky, jež se v zásadě neliší od pozdějších žalobních bodů a bodů uplatněných v nynější kasační stížnosti, vyšel z toho, že v souladu s žádostí žalobce a předloženou projektovou dokumentací byla sporná stavba rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 18. 5. 1992, č. j. Výst/2942/1992/332, výslovně povolena jako dočasná na 20 let, přičemž v situaci, kdy podmínky tohoto stavebního povolení nestanoví počáteční okamžik běhu této doby, je třeba vycházet z toho, že tato doba běžela od data právní moci stavebního povolení, tj. od 19. 6. 1992, a skončila tak dne 19. 6. 2012. Nelze vycházet z data podání žádosti o povolení stavby ani z data vydání stavebního povolení, neboť ty předcházejí samotnému datu, kdy vzniká právo stavbu realizovat. Stanovená lhůta pro dokončení stavby je pak pouze pořádková a nic neříká o tom, kdy stavba bude reálně dokončena. Na dočasnosti stavby nemohla podle žalovaného nic změnit ani formulace rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 4. 5. 1994, č. j. 3361/94/330, povolující trvalé užívání stavby, neboť nevhodně použitá formulace pouze odpovídá terminologii starší právní úpravy představované oddílem IV. vyhlášky Státního výboru pro výstavbu č. 243/1957 Ú. l., kterou se vydávají prováděcí předpisy k vládnímu nařízení o odevzdání a převzetí dokončených staveb nebo jejich částí a o povolení k jejich uvedení do trvalého provozu (užívání), ve znění účinném do 30. 9. 1976 (dále jen „prováděcí vyhláška z roku 1957“), aniž by však něco měnila na povaze samotné kolaudace. Žalovaný porovnal systematicky úpravu stavebního a kolaudačního řízení (zejm. náležitostí žádosti a rozhodnutí o ní) v zákoně č. 50/1976, o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném ke dni vydání stavebního povolení, resp. ke dni vydání kolaudačního rozhodnutí (dále jen „stavební zákon z roku 1976“), a ve vyhlášce č. 85/1976 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení a stavebním řádu, ve znění účinném ke dni vydání stavebního povolení, resp. ke dni vydání kolaudačního rozhodnutí (dále jen „prováděcí vyhláška z roku 1976“), a dovodil z ní, že dočasnost stavby mohlo založit (a též změnit) jen stavební povolení, nikoliv kolaudační rozhodnutí. Ani žádný z podkladů kolaudačního řízení neukazuje na to, že by někdo usiloval o to, aby tímto rozhodnutím došlo ke změně dočasnosti stavby. Trvalost stavby se podle žalovaného vztahuje k její existenci dané stavebním povolením a užívání stavby logicky skončí s dobou trvání stavby. Za nedůvodnou považoval i námitku systémové podjatosti pracovníků stavebního úřadu, neboť odvolatelé nijak neprokázali jejich ovlivnění zaměstnavatelem a navíc stavební úřad v dané věci, kdy uplynula dočasnost stavby stanovená již rozhodnutím z roku 1992 a nebyl projeven zájem o povolení jejího dalšího trvání, neměl ani možnost jinak rozhodnout. Otázku, zda by prodloužení doby trvání sporné stavby bylo v kontrastu s aktuálním územním plánem města a odporem sousedů vůbec možné, považoval žalovaný v dané situaci za vybočující z předmětu řízení o odstranění dočasné stavby.

[3] Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 31. 8. 2016, č. j. 30 A 92/2015 - 104, (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu žalobce proti napadenému rozhodnutí zamítl s tím, že nesdílí názor žalobce, že by bylo možné dobu trvání nějaké stavby založit kolaudačním rozhodnutím. Poukázal na to, že při chybějící výslovné zmínce o stanovení doby trvání dočasné stavby demonstrativní povaha výčtu obsahových náležitostí stavebního povolení v § 25 prováděcí vyhlášky z roku 1976 stavebnímu úřadu umožňovala omezit dobu trvání dočasné stavby ve stavebním povolení, zatímco taxativní výčet náležitostí kolaudačního rozhodnutí v § 43 téže vyhlášky prolomení doby trvání dočasné stavby v kolaudačním řízení znemožňoval. Navíc připomenul, že se ve stavebním řízení rozhoduje o povolení stavby, zatímco v kolaudačním řízení se rozhodovalo o jejím užívání. Doba povoleného trvání stavby je podle krajského soudu primární a její užívání tuto dobu musí respektovat a nemůže ji přesáhnout. Povolení uvést stavbu do trvalého užívání tak je třeba chápat jako povolení užívat stavbu nejpozději do konce doby jejího trvání, a to buď na dobu povolených 20 let, nebo na dobu delší, pokud by před jejím uplynutím došlo k jejímu prodloužení v souladu s podmínkami stavebního povolení. Ani ze žádostí o vydání stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí nelze dovodit, že by žalobce měl v době, kdy začal podnikat, zájem o zřízení trvalé provozovny, resp. takový zájem navenek nevyjádřil. Soud se také shodl se žalovaným v tom, že jelikož se doba trvání stavby odvíjí od jejího stanovení ve stavebním povolení, je třeba určenou dobu 20 let počítat od data právní moci rozhodnutí o povolení stavby. Nedokonalá formulace podmínky stavebního povolení zde je bez významu, neboť žalobce se nejpozději ze sdělení žalovaného ze dne 4. 4. 2011 dozvěděl, že žalovaný posuzuje stavbu jako dočasnou na dobu do 19. 6. 2012 a byl poučen o tom, jak má postupovat, chce-li dosáhnout *„změny této dočasnosti“*. K námitce podjatosti pak krajský soud připomenul usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119, publikované pod č. 2802/2013 Sb. NSS, z nějž vyplývá, že samotný zaměstnanecký poměr k městu jako účastníku řízení pro závěr o podjatosti úřední osoby nestačí, nic dalšího však žalobce netvrdil a další důvody ani jinak nevyšly najevo.

II.
Obsah kasační stížnosti a vyjádření stran

[4] Ve své kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) s odkazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. namítl, že sporná stavba je stavbou trvalou, a nikoliv dočasnou, takže neexistuje žádný právní důvod pro její odstranění. Podle stěžovatele je třeba vycházet z právní úpravy platné v době vydání stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí na spornou stavbu, která sice v § 1 odst. 2 písm. b) prováděcí vyhlášky z roku 1976 dělila stavby na trvalé a dočasné, avšak výslovně neupravovala, že u dočasné stavby má být doba jejího trvání omezena právě stavebním povolením. Takovou úpravu neobsahoval ani stavební zákon z roku 1976. Ustanovení § 82 stavebního zákona z roku 1976 a § 43 odst. 1 písm. c) prováděcí vyhlášky z roku 1976 však mj. stanovily, že kolaudační rozhodnutí má obsahovat i podmínky pro užívání stavby. Pod tyto podmínky podle stěžovatele lze podřadit i podmínku časovou vztahující se k době trvání a užívání kolaudované stavby. Tím by bylo dodrženo rovněž časové omezení dočasné stavby, neboť

stavbu lze užívat až po její kolaudaci. Kolaudační rozhodnutí přitom udělilo stěžovateli jednoznačnou formulací povolení k uvedení stavby do trvalého (nikoliv dočasného) užívání a k tomu je třeba v dané věci přihlédnout. Stěžovatel též poukazuje na rozdílné označení stavby ve stavebním povolení („*Dočasné stavební úpravy dvou stávajících garáží na autodílnu - autoopravnu*“) a v kolaudačním rozhodnutí, v němž slovo „dočasné“ absentuje. V kolaudačním rozhodnutí ani není stanoveno, že se povoluje uvedení stavby do dočasného užívání apod. Toto pravomocné a nezrušitelné kolaudační rozhodnutí tak tvořilo překážku pro zahájení řízení o odstranění stavby.

[5] Stěžovatel také namítá neurčitost a nesrozumitelnost omezení doby trvání sporné stavby ve výroku stavebního povolení, které v bodě 6a uvádělo podmínku „*Po uplynutí 20 let musíte požádat MÚ Sušice o prodloužení stavebního povolení nebo objekt uvést do původního stavu...*“. Z této podmínky není jasné, od čeho se má 20letá lhůta odvíjet a kdy uplyne. Tento vadný stav nelze napravovat výkladem k tíži stěžovatele jako stavebníka. Bylo povinností stavebního úřadu vydat jasné a srozumitelné rozhodnutí.

[6] Je-li stěžovateli vyčítáno, že požádal o prodloužení doby trvání sporné stavby, ten namítá, že tak činil v reakci na sdělení stavebního úřadu, že se jedná o stavbu dočasnou a že je třeba, aby podal žádost o prodloužení doby trvání stavby nebo ji uvedl do původního stavu. Přitom již v té době stavební úřad musel vědět, že případné žádosti o prodloužení doby trvání sporné stavby nebude moci vyhovět, proto její umístění v dané lokalitě je v rozporu s později přijatým územním plánem města. Stěžovatel usiloval podáním žádosti o nekonfliktní vyřešení záležitosti, v důsledku toho však vynaložil marně nemalé náklady.

[7] Stěžovatel konečně připomíná, že ve svých podáních namítal, že stavební úřad není schopen předmětnou věc objektivně posoudit a rozhodnout o ní, protože jedním z účastníků řízení bylo i město Sušice, které trvalo na odstranění stavby. Jeho námitkám však nebylo vyhověno. Podle stěžovatele si však lze jen těžko představit, že by stavební úřad v uvedené záležitosti postupoval nestranně a jednal proti zájmům města Sušice, jehož je organizační součástí. Namísto něj měl věc v zájmu objektivity posoudit jiný nestranný stavební úřad. S ohledem na uvedené argumenty stěžovatel navrhoval, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný v reakci na kasační stížnost pouze stručně uvedl, že nadále trvá na věcné správnosti svého rozhodnutí, považuje je za souladné s právními předpisy a ztotožňuje se s argumentací napadeného rozsudku.

[9] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nijak nevyjádřily.

III.
Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti. Kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.); zároveň je stěžovatel zastoupen advokátem

(§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je podána osobou oprávněnou, neboť ji uplatnil účastník řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou podjatostí pracovníků stavebního úřadu. Podle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o jejich nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

[13] K citovanému ustanovení se v usnesení ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 – 119, č. 2802/2013 Sb. NSS, vyjadřoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu a dospěl k závěru, že *„v případech, kdy rozhoduje úředník územního samosprávného celku ve věci, která se přímo nebo nepřímo týká tohoto celku, není a priori vyloučen z rozhodování pro svoji 'systémovou podjatost', avšak je u něho dáno 'systémové riziko podjatosti', kvůli němuž je třeba otázku jeho případné podjatosti posuzovat se zvýšenou opatrností oproti věcem, které se zájmů územního samosprávného celku nijak nedotýkají. (...) [D]ůvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby je její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku v případě, že se rozhoduje ve věci týkající se přímo nebo nepřímo tohoto územního samosprávného celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky*“ (důraz přidán). Rozšířený senát dále konkretizoval, že důvody k takovému podezření mohou být například jevy v politické či mediální sféře, jež předcházejí příslušnému správnímu řízení nebo je doprovázejí a naznačují zvýšený zájem o výsledek řízení ze strany osob schopných ovlivnit jednání územního samosprávného celku jako zaměstnavatele úřední osoby. Pozornost je třeba věnovat kupříkladu také samotné povaze a podstatě rozhodované věci, její kontroverznosti či politickému významu. Na druhé straně však dle rozšířeného senátu zpravidla nebude signálem nadkritické míry „systémového rizika podjatosti“ samotný fakt, že rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku bude mít dopad na tento celek. Důvodem k pochybám o nepodjatosti úředníka zpravidla nebude samotná skutečnost, že např. jím vydané stavební povolení se dotkne majetkových či jiných zájmů obce, v níž bude stavba uskutečněna, půjde-li o běžné, obecně vzato nekontroverzní a v měřítkách daného územního celku ve své podstatě nevýznamné dotčení.

[14] Nejvyšší správní soud po zvážení všech skutečností plynoucích z jemu předložených spisů a z tvrzení stěžovatele naznal, že souzená věc by mohla spadat mezi ty případy, v nichž je třeba otázku případné podjatosti posuzovat se zvýšenou opatrností. Shodně s krajským soudem však neshledal přítomnost takových okolností, jež by svědčily o překročení oné kritické míry systémového rizika podjatosti, na kterou poukazoval rozšířený senát. Argumentace stěžovatele totiž má jen povahu obecných tvrzení o vztahu

závislosti úředních osob stavebního úřadu na svém zaměstnavateli, který však sám o sobě nepostačuje pro jejich vyloučení z projednávání a rozhodování dané věci. V průběhu správního řízení pak stěžovatel podjatost úředních osob dovozoval pouze z jejich postupu v řízení a ze skutečnosti, že město Sušice jakožto účastník řízení vydalo (ovšem již v roce 1999) územní plán, který v daném místě umožňuje umístění pouze okolí nerušících provozoven. O námitce podjatosti bylo řádně rozhodnuto.

[15] Z ničeho nevyplývá a ani stěžovatel netvrdí, že by se jednalo o případ s politickým významem a kontroverzní záměr. Nic takového neplyne ani z negativního stanoviska města k prodloužení trvání stavby, ani ze skutečnosti, že osoby zúčastněné na řízení V) a VI) ale i další osoby si dlouhodobě na negativní vlivy sporné stavby stěžují a město muselo jejich stížnosti řešit. Město ve svých podáních pouze konstatovalo, že nesouhlasí s tím, aby stěžovatel prováděl opravy automobilů mimo spornou stavbu na veřejných prostranstvích, a posléze s ohledem na skutečnost, že stísněné prostory stavby některé činnosti neumožňují a provádění oprav mimo tyto prostory vyvolává četné stížnosti okolních obyvatel, vyjádřilo nesouhlas s prodloužením trvání stavby, přičemž připomnělo, že stěžovateli nabídlo možnost využití objektů města mimo bytovou zástavbu, což však stěžovatel odmítl. Tato vyjádření ještě nečiní z daného řízení zpolitizované řízení, na jehož výsledku by mělo vedení města natolik eminentní zájem, aby bylo možné předpokládat, že dojde k zneužití pracovněprávních vztahů oprávněných úředních osob k městu s cílem ovlivnit výsledek řízení. V celém průběhu správního řízení byly důsledně rozlišovány role stavebního úřadu a města jako účastníka řízení. Zdejšímu soudu ani není známo, že by političtí činitelé či jiné vlivné osoby projevovali zájem na výsledku územního řízení, že by se snažili ovlivnit rozhodovací procesy jinak, než svým vyjádřením z pozice účastníka, apod. Za těchto okolností tedy Nejvyšší správní soud uzavírá, že námitka podjatosti úředních osob stavebního úřadu není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se dále ztotožnil i s právním posouzením dočasnosti sporné stavby, tak jak je podrobně vyargumentoval krajský soud a před ním též žalovaný. K argumentaci stěžovatele považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že žalovaný i krajský soud správně vycházeli z právní úpravy stavebního a kolaudačního řízení ve znění účinném ke dni vydání stavebního povolení a posléze ke dni vydání kolaudačního rozhodnutí. Poukazuje-li stěžovatel na to, že distinkce staveb na stavby trvalé a stavby dočasné, byla do ustanovení § 139b odst. 2 stavebního zákona z roku 1976 vložena až jeho novelou provedenou zákonem č. 83/1998 Sb. s účinností od 1. 7. 1998, krajský soud správně připomenul, že do té doby tuto distinkci obsahovalo ustanovení § 1 odst. 2 prováděcí vyhlášky z roku 1976, takže došlo jen k doplnění této definiční charakteristiky do právního pramene vyšší právní síly, aniž by se však obsahově cokoliv na právní úpravě dočasných staveb měnilo.

[17] Ani stěžovatel přitom nepopírá, že sporná stavba byla povolena *„stavebním povolením na dočasnou stavbu na 20 let“* ze dne 18. 5. 1992. V této souvislosti Nejvyšší správní soud zjistil, že toto stavební povolení bylo vydáno na předtištěném formuláři, do nějž byla kromě opakovaného označení stavby za dočasnou vepsána pod bodem 6a podmínka: *„Po uplynutí 20 let musíte zažádat MÚ Sušice o prodloužení stavebního povolení*

nebo objekt uvést do původního stavu.“ Stavební povolení ze dne 18. 5. 1992 bylo doručeno posledním z účastníků řízení dne 3. 6. 1992, nikdo se proti němu neodvolal a právní moci tak nabylo v souladu s vyznačenou doložkou právní moci dne 19. 6. 1992. Následně na základě žádosti žalobce ze dne 14. 4. 1993 o vydání kolaudačního rozhodnutí pro stavbu „*dočasné stavební úpravy dvou stávajících garáží na autodílnu*“, provedeného ústního jednání a místního šetření ve věci „*kolaudace doč. st. úprav dvou stáv. garáží na autodílnu*“ a závazného posudku okresního hygienika, který mimo jiné požadoval, aby veškerá opravárenská činnost byla s ohledem na hrozící narušení životního prostředí „*okolobydlících*“ soustředěna pouze do prostoru dílny, vydal stavební úřad dne 4. 5. 1994 s odkazem na § 82 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 „*povolení k uvedení stavby do trvalého užívání* ‚stavební úpravy 2 stávajících garáží na autodílnu-autoopravnu‘ *od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.*“

[18] Důvody, proč kolaudačním rozhodnutím bylo povoleno trvalé užívání správně, vysvětlil žalovaný v napadeném rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se shoduje s tím, že použitý pojem trvalé užívání je třeba chápat jako označení užívání odlišného od užívání předčasného ve smyslu § 83 stavebního zákona z roku 1976 a od užívání prozatímního podle § 84 téhož zákona, nelze jej však vykládat jako oprávnění užívat stavby časově neomezeně bez ohledu na dobu jejího povoleného trvání. Z koncepce právní úpravy popsané žalovaným i krajským soudem je jasně zřetelné, že předmětem kolaudačního řízení je pouze povolení užívání stavby v souladu s tím, v jaké podobě byla povolena ve stavebním řízení – proto též stavební úřad byl povinen v rámci řízení zkoumat soulad provedené stavby s dokumentací ověřenou ve stavebním řízení a dodržení podmínek stavebního povolení (§ 81 stavebního zákona z roku 1976). Případné odchylky od povoleného stavu by bylo nutné řešit dle § 81 odst. 4 ve spojeném řízení o změně stavby podle § 68 téhož zákona za účasti všech účastníků řízení, takové řízení však podle obsahu správního spisu vedeno nebylo. Pokud tedy § 82 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 opravňoval stavební úřad stanovit podmínky pro užívání stavby, jednalo se výhradně o podmínky vztahující se k jejímu užívání (např. právě o podmínku, že veškeré opravy budou prováděny v dílně, jejíž stanovení požadoval okresní hygienik a která však pohříchu nebyla v rozporu se závaznou povahou tohoto stanoviska do kolaudačního rozhodnutí vtělena), jež nemohly měnit podmínky zakotvené ve vlastním stavebním povolení.

[19] Tím samozřejmě nelze vyloučit, že by kolaudační rozhodnutí v rozporu se zákonem do podmínek stavebního povolení zasáhlo a v situaci, kdy nebyla na základě opravných či dozorčích prostředků zjednána náprava, stěžovateli založila práva nad rámec předpokládaný platnou právní úpravou. Pro takový závěr by však muselo svědčit jednoznačné znění výrokové části kolaudačního rozhodnutí, stejně jako obsah souvisejícího správního spisu. Tak tomu však v tomto případě ze shora uvedených důvodů není, neboť použitou terminologii lze bez větších obtíží vyložit v souladu s tehdejší právní úpravou (časová formulace není tak jednoznačná, jak si stěžovatel myslí, když pomíjí terminologii stavebních předpisů) a ani z průběhu správního řízení nelze dovodit, že by cílem stavebního úřadu v návaznosti na požadavek stěžovatele či jiných osob, resp. dotčených orgánů, bylo změnit samotnou dobu trvání stavby. Samotnou výpustku slova „*dočasné*“ v označení stavby nelze přeceňovat, jestliže se jedná o ojedinělý případ, který

není v souladu s předchozími procesními úkony stavebního úřadu (protokol z místního šetření) i stěžovatele (žádost o kolaudaci).

[20] Nedůvodné jsou i námitky zpochybňující srozumitelnost podmínky stanovující povolenou dobu trvání stavby. Je samozřejmě pravdou, že výrok kolaudačního rozhodnutí mohl v podmínce 6a obsahovat kromě délky doby trvání stavby i výslovné označení okamžiku, od nějž tato doba běží. Absence tohoto údaje však ještě nezpůsobuje nesrozumitelnost uložené podmínky, neboť tuto podmínku je třeba vykládat v souladu s tehdy platnou právní úpravou, v daném případě v souladu s ustanovením § 52 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), v původním znění (dále jen „správní řád z roku 1967"), podle nějž rozhodnutí je vykonatelné, jestliže se proti němu nelze odvolat (podat rozklad) nebo jestliže odvolání (rozklad) nemá odkladný účinek.

[21] V ustanovení § 52 správní řád z roku 1967 jako obecný právní předpis jednoznačně vymezil okamžik, od nějž správní rozhodnutí vyvolává účinky vůči svým adresátům. Pokud tedy správní rozhodnutí zakládá ve prospěch adresátů určité právo, adresáti jsou oprávněni toto právo vykonávat (stejně jako jsou povinni plnit ukládané povinnosti) od okamžiku vykonatelnosti správního rozhodnutí, nestanoví-li správní rozhodnutí výslovně jinak. Stavební povolení stěžovateli založilo v rovině práva veřejného právo realizovat stavbu a toto právo omezilo dobou 20 let. Jestliže přitom nestanovilo počátek běhu této doby (např. datem právní moci kolaudačního rozhodnutí, dnem předpokládané realizace stavby uvedeným v žádosti o stavební povolení apod.), omezila tím oprávnění žadatele, popř. jeho právních nástupců, realizovat stavbu právě na dobu 20 let od okamžiku, kdy toto oprávnění bylo stavebním povolením konstituováno, tj. od data vykonatelnosti stavebního povolení. Toto datum se přitom s ohledem na právní úpravu stavebního řízení, která nevylučovala odkladný účinek odvolání, shodovalo s datem právní moci stavebního povolení. Stěžovateli tudíž za dané situaci vzniklo právo realizovat stavbu dne 19. 6. 1992, a s ohledem na časovou limitaci tohoto práva jak v záhlaví stavebního povolení, tak v podmínce 6a proto zaniklo uplynutím doby 20 let, tj. uplynutím dne 18. 6. 2012.

[22] Samotná argumentace žalovaného, že se stěžovatel v reakci na sdělení žalovaného o tom, že stavbu považuje za dočasnou, neúspěšně snažil dosáhnout změny stavby nejprve na stavbu trvalou a posléze alespoň o prodloužení doby jejího trvání o dalších 15 let, na shora učiněné závěry nemá zásadní vliv, jen poukazovala na to, že stěžovatel o tom, že jeho stavba je správními orgány posuzována jako dočasná, věděl s dostatečným předstihem. Ostatně z obsahu předložených správních spisů, které zachycují i řadu případů prošetřování stížností obyvatel z okolí sporné stavby, je zřejmé, že na dočasnost stavby již před vypršením doby jejího trvání opakovaně poukazovali i ostatní účastníci stavebního řízení, resp. jejich právní nástupci a stěžovatel v této souvislosti dočasnost stavby nikdy nezpochybnil. S tvrzením o povolení sporné stavby jako trvalé přišel teprve v průběhu řízení o odstranění dočasné stavby.

IV.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[23] Nejvyšší správní soud tedy shledal nedůvodnými všechny body uplatněné v kasační stížnosti, a proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[24] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

[25] Osobám zúčastněným na řízení Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal v souladu s ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Osobám zúčastněným na řízení jednak žádné náklady nevznikly, jednak jim soud v řízení ani neuložil žádnou povinnost, která by mohla přiznání náhrady nákladů řízení opodstatnit.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. března 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu